

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Dřevošrot, a.s.**, se sídlem Žitavského 496, Praha 5, zastoupen Mgr. Tadeuszem Zientkem, advokátem se sídlem Stodolní 31, Ostrava, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2019, č. j. 3 A 128/2018 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Jihočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci pokutu ve výši 450 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za správní delikt podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“). Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, jako výrobce paliva z biomasy uváděl v období leden 2013 až červen 2013 v „Prohlášení výrobce nebo dodavatele paliva z biomasy“ neúplné, nesprávné a nepravdivé údaje o tom, že dodávaná biomasa pochází z cíleně pěstovaných dřevin, když bylo zjištěno, že se jednalo o dřeviny kategorie 2 písm. o) dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 477/2012 Sb., o stanovení druhů a parametrů podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchovávání dokumentů (dále jen „vyhláška č. 477/2012 Sb.“), konkrétně o náletové dřeviny, dřeviny z úprav nebo kácení za účelem úpravy krajiny, likvidace ovocného sadu či prořezávku ovocných stromů apod. K odvolání žalobce Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát, rozhodnutím č. 902022516 ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. 49/031301514, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] S účinností části třinácté bodu 78. zákona č. 131/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a další související zákony (dále jen „zákon č. 131/2015 Sb.“), přešla působnost správního orgánu rozhodujícího v posledním stupni (Státní energetické inspekce) na Energetický regulační úřad, který se stal v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), žalovaným.

[3] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu. Žalobce namítal, že z § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích paliva pro něj nevyplývala žádná povinnost, tedy ani povinnost uchovávat určité dokumenty. Termín „výrobce“ v § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích paliva je dle žalobce třeba vyložit v souladu s § 2 písm. q) téhož zákona tak, že jím je pouze „výrobce elektřiny“. Žalobce je však výrobcem paliva, tedy je jiným (předcházejícím) článkem v rámci daného výrobně-obchodního řetězce, než je výrobce elektřiny.

[4] Městský soud se úvodem zabýval otázkou výkladu § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie a dospěl k závěru, že uvedené ustanovení ve svém celku zcela jednoznačně hovoří o *způsobu jejich využití (druhů biomasy) pro výrobu paliv*, a proto i užitý termín „výrobce“ se vztahuje na *výrobce paliva z biomasy*, nikoliv výrobce elektřiny. Nelze si totiž představit logický důvod, z něhož by výrobcí elektřiny plynula povinnost uchovávat dokumenty o způsobu využití biomasy k výrobě paliv, když není článkem řetězce, který by palivo vyráběl. Byť by dle soudu bylo možno žalobci přisvědčit, že ve spojení s definicí „výrobce“ v § 2 zákona o podporovaných zdrojích energie by se § 7 odst. 5 téhož zákona mohl jevit nejednoznačným, přesto nemůže vyvolávat pochybnost, že spojka „nebo“, jenž je uvedena mezi výrobcem a dovozcem znamená zcela jednoznačně, že zákonodárce zde užil spojku „nebo“ právě proto, aby vyjádřil povinnost vztahující se jak k výrobcí paliva z biomasy, tak i k dovozci paliva z biomasy. Městský soud tudíž v daném případě neshledal důvod pro použití zásady *in dubio mitius*. Námitku obdobně konstruovaného § 27 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie shledal městský soud irelevantní. Pro úplnost pak soud dodal, že ze zákona vyplývá, že výrobce paliva, výrobce tepla a výrobce elektřiny jsou tři zcela odlišné pojmy, viz znění § 49 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích energie.

[5] K vyplňování údajů v *Prohlášení výrobce nebo dodavatele paliva z biomasy* podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 477/2012 Sb. městský soud závěrem konstatoval, že jeho části „výrobce paliva“, „dodavatel paliva“ a „odběratel paliva“ vyplňuje vždy ten subjekt, který koresponduje s jeho postavením v dodavatelském řetězci; každý z těchto subjektů je povinen vyplnit i údaje v části „údaje o palivu“. Jak tedy vyplývá z vyhlášky i ze zákona o podporovaných zdrojích energie, žalobce byl povinen vyplnit údaje v části „výrobce paliva“, tak i v části „údaje o palivu“, neboť toto prohlášení je jako celek úkonem výrobce paliva z biomasy.

[6] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel městskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.],

pokračování

a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud nesprávně vyložil (a ve svém důsledku i aplikoval) § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie; zároveň pro podporu jím zastávaného výkladu předmětné právní normy využil argumentace, která je značně rozporná a sama o sobě tak zakládá nepřezkoumatelnost. Stěžovatel zdůrazňuje zřejmé interpretační nejasnosti § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, které nemohou jít k tíži adresátů právní normy. Městský soud tedy postupoval v rozporu se zákonem, když nevzal v úvahu výše uvedené skutečnosti a § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie interpretoval v rozporu s jeho jazykovým zněním, aniž by dále zároveň uvedl, proč bylo nutné aplikovat výklad *contra legem*, a to navíc v neprospěch stěžovatele.

[9] Stěžovatel ze znění § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie dovozuje, že předmětná povinnost uchovávat dokumenty stíhá dva typy subjektů, a to výrobce a dovozce paliva z biomasy, biokapaliny nebo bioplynu. Stěžovatel se domnívá, že zákonodárce měl v § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie na mysli „výrobce“ ve smyslu zákonné definice uvedené v § 2 písm. q) téhož zákona. Totéž dle stěžovatele jednoznačně vyplývá ze zcela analogické konstrukce § 27 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie. Stěžovatel je pak přesvědčen, že pokud zákonodárce určitý pojem v zákoně definuje, pak beze zbytku platí, že takto definovaný pojem je třeba používat a pracovat s ním naprosto striktně a nepoužívat jej v jiných souvislostech. V tomto ohledu stěžovatel upozorňuje, že ani vyhláška č. 477/2012 Sb. nesmí jít nad rámec zákona a nesmí ukládat povinnosti nad rámec zákona.

[10] V další části kasační stížnosti stěžovatel shrnuje, k jakým změnám v pojmech zákona o podporovaných zdrojích energie došlo zákonem č. 131/2015 Sb. Stěžovatel má za to, že § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, ve znění do 31. 12. 2015, představoval porušení *principu právní jistoty*, tedy požadavku „aby příkazy a zákazy byly v zákoně upravené tak, aby nevznikaly pochybnosti o základním obsahu právní normy“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 4. 9. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 5/92). Uvedené vady (chyby v názvosloví) však v žádném případě nemohou být na újmu stěžovateli. Stěžovatel doplňuje, že povinnost uchovávat úplné a pravdivé dokumenty byla do zákona zakotvena až s účinností od 1. 1. 2016, a rovněž, že nikde není stanovena povinnost stěžovatele ověřovat údaje v jiných částech prohlášení.

[11] Závěrem stěžovatel poukazuje na nevypořádanou námitku stran neodůvodněného posouzení uvádění neúplných, nesprávných a nepravdivých údajů o stěžovatelem zpracovávaných druzích biomasy jako přítěžující okolnosti ze strany rozhodujících správních orgánů, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu zrušil.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu, podle něhož použití zásady *in dubio mitius* v daném případě nepřicházelo v úvahu, neboť dotčený § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie neumožňoval dvojí výklad. Žalovaný podotýká, že posuzovat existenci více možných výkladů právní normy není možné ze subjektivního pohledu stěžovatele, ale

z objektivního hlediska, a to za použití obvyklých metod interpretace práva. Žalovaný poukazuje na jazykové znění uvedeného ustanovení, ve kterém spojka „nebo“ mezi výrobcem a dovozcem představuje jednu z alternativ, kdy se k oběma pojmům vztahuje dovětek „paliva z biomasy, z biokapaliny nebo z bioplynu“. Nešlo tak o výrobce elektřiny, ale o výrobce paliva, kterého se dotýkala předmětná povinnost. Tento závěr lze učinit i systematicky z další části zákona. O úmyslu zákonodárce dále svědčí i změna zákona provedená s účinností od 1. 1. 2016, kdy byl jednoznačně specifikován výrobce paliva jako subjekt, kterého tíží předmětná povinnost a žalovaný tuto změnu chápe jako pouhé zpřesnění pojmu. Dle žalovaného neobstojí ani argumentace § 27 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, neboť není obecně vyloučeno, aby zákonodárce nastavil jiná práva a povinnosti v oblasti elektroenergetiky a v oblasti teplárenství, a stěžovatel na základě toho nemohl nijak dovodit, že by se na něho povinnosti dle § 7 odst. 5 téhož zákona nevztahovaly.

[13] K argumentaci vyhláškou č. 477/2012 Sb. žalovaný konstatuje, že neupravuje žádné povinnosti, které by byly nad rámec zákona, ale naopak specifikuje povinnosti upravené již na zákonné úrovni. Dle žalovaného nelze připustit, že by stěžovatel splnil svou povinnost uchovávat záznamy úplné a pravdivé uchováváním dokumentů a záznamů o libovolném obsahu. Takový výklad by zcela popíral účel uvedené povinnosti, která má za cíl umožnit kontrolu paliv, jež byla využita pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, přičemž podle kategorie biomasy se odlišuje i výše poskytované veřejné podpory. Stěžovatel proto nemůže odkazovat na údaje poskytnuté vlastníky pozemků, z nichž získal dřeviny na výrobu biomasy, pokud jako zkušený odborník ve svém oboru musel nepochybně vědět již podle druhů dřevin, že se nemůže jednat o cíleně pěstovanou biomasu. Stěžovatel vyplňoval příslušná prohlášení v rozporu s faktickým stavem a svým jednáním umožnil minimálně jednomu výrobcu elektřiny čerpat vyšší podporu, než na kterou měl nárok; z pohledu žalovaného se tudíž jedná o závažné porušení zákona. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[17] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování

pokračování

těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene - li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení jeho nepřezkoumatelnosti. Z výroků napadeného rozsudku městského soudu lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů městský soud dospěl k závěru o nedůvodné žalobní argumentaci žalobce. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny základní námitky stěžovatele.

[19] Podstatou kasačních námitek je nesouhlas stěžovatele s výkladem § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie ze strany městského soudu; stěžovatel se domnívá, že z uvedeného ustanovení pro něj nevyplývala žádná povinnost, tedy ani povinnost uchovávat určité dokumenty ve smyslu vyhlášky č. 477/2012 Sb. Stěžovatel v kasační stížnosti však v podstatné míře pouze doslovně opakuje svoji argumentaci uplatněnou ve správním řízení a v žalobě, s níž se již vypořádal městský soud. Takto konstruované kasační námitky nejsou polemikou s právními závěry městského soudu, ale spíše snahou o opakovaný přezkum rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud již na tomto místě předesílá, že se s posouzením městského soudu ztotožňuje. Za této situace považuje za

dostatečně pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatele důvodné, neboť všechny již byly stěžovateli vysvětleny městským soudem.

[20] Ze spisu vyplynulo, že dne 3. 4. 2014 zahájil správní orgán I. stupně podle § 93 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2015, kontrolu stěžovatele, zaměřenou na dodržování povinností výrobce nebo dovozce paliva z biomasy podle § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie. Při kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel se zabývá zpracováním a dodávkami biomasy pro energetické účely a vzhledem k tomu, že disponuje vlastními mobilními štěpkovači a drtiči, je schopen provádět výrobu paliva (štěpek) v místě samotného výskytu biomasy a zajišťovat její rozvoz vlastní kamionovou dopravou po celém území České republiky a Slovenské republiky. Předmětem kontroly byly záznamy o druzích biomasy použitých pro výrobu a následně dodávku dřevní štěpky společnosti KOMAXO Bioenergo s. r. o., za období leden až květen 2013. V průběhu kontroly předložil stěžovatel jako výrobce paliva dodávaného v kontrolovaném období uvedené společnosti, podle kterých byla předmětem dodávek štěpka z cíleně pěstovaných dřevin „Prohlášení výrobce nebo dodavatele paliva z biomasy“ podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 477/2012 Sb. Pravdivost uváděných údajů byla stvrzena zástupcem stěžovatele. Z předložených prohlášení bylo zjištěno, že v některých případech spolu nekorespondují data vystavení daňového dokladu a data vydaných prohlášení, v případě prohlášení Dřevošrot/006/2013 se také neshoduje fakturující fyzická osoba s producentem biomasy. Dále u prohlášení Dřevošrot/003/2013 byla nakoupená štěpka dodávána přímo výrobcí elektřiny, společnosti Alpiq Generation (CZ), s. r. o., a nikoliv společnosti KOMAXO Bioenergo s. r. o., jak je uvedeno v prohlášení. Veškeré dřeviny, uváděné v prohlášeních, nebyly cíleně pěstované a primárně určené k energetickému využití a jejich dlouhodobý růst nevyžadoval žádné soustavné náklady na jejich pěstování, což zohledňuje právě výkupní cena této biomasy a následně výše podpory elektřiny vyráběné z biomasy. O výsledku kontroly vyhotovil správní orgán I. stupně protokol ze dne 26. 5. 2014, č. j. 031301514, proti němuž stěžovatel vznesl obdobné námitky jako později v žalobě a kasační stížnosti. Uvedené námitky správní orgán I. stupně dne 22. 7. 2014 zamítl a kontrolní zjištění obsažené v protokolu potvrdil. Následně správní orgán I. stupně zahájil ve věci správní řízení a vydal rozhodnutí č. 312007116 ze dne 5. 2. 2016.

[21] Podle § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie „výrobce nebo dovozce paliva z biomasy, z biokapaliny nebo z bioplynu je povinen uchovávat dokumenty a záznamy o použitých druzích biomasy, biokapalin a bioplynu a o způsobu jejich využití pro výrobu paliv v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem, nejméně po dobu 5 let ode dne, kdy tyto dokumenty a záznamy vznikly, a na vyžádání je zpřístupnit Úřadu, ministerstvu, operátorovi trhu a Státní energetické inspekci.“

[22] Podle § 49 odst. 1 písm. c) téhož zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že „jako výrobce nebo dovozce paliva z biomasy, biokapaliny nebo bioplynu nesplní povinnosti podle § 7 odst. 5.“

[23] Prováděcím právním předpisem k § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie je vyhláška č. 477/2012 Sb., která dále v § 6 odst. 1 po výrobcí paliva z biomasy k dokumentům a záznamům o způsobu výroby paliva použitého pro výrobu elektřiny

pokračování

z obnovitelných zdrojů dále požaduje, aby tyto byly vedeny a uchovávány pro každou dodávku paliva v listinné podobě podle vzoru uvedeného v části A) přílohy č. 3 k této vyhlášce.

[24] Podle názoru Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) zákona o podporovaných zdrojích energie. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl výše uvedený protokol o kontrole a shromážděné podklady, zahrnující stěžovatelem předložená „Prohlášení výrobce nebo dodavatele paliva z biomasy“, dále faktury, smlouvy a informace a snímky Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel jako výrobce paliva z biomasy nesplnil povinnosti podle § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, neboť neuchovával dokumenty a záznamy o použitých druzích biomasy, biokapalin a bioplynu a o způsobu jejich využití pro výrobu paliv v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem.

[25] Stěžovatel činí sporným jemu stanovenou povinnost dle § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, přičemž uvedené dovozuje ze znění § 2 písm. q) zákona, podle něhož výrobcem je „výrobce elektřiny z obnovitelného zdroje, výrobce elektřiny z druhotného zdroje a výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla.“

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s výkladem městského soudu, podle něhož znění § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie hovoří ve svém celku zcela jednoznačně o způsobu využití biomasy pro výrobu paliv, § 7 je ostatně i uvozen tak, že obsahuje *Práva a povinnosti subjektů na trhu s elektřinou z obnovitelných zdrojů, druhotných zdrojů a z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla*, proto se zde užitý termín „výrobce“ vztahuje na výrobce paliva z biomasy, a nikoli výrobce elektřiny, jak tvrdí stěžovatel. V daném případě není možné interpretovat pojem výrobce ve smyslu § 7 odst. 5 zákona tak, jak navrhuje stěžovatel, tj. dle § 2 písm. q) zákona, ale jako *výrobce paliva z biomasy, biokapaliny nebo bioplynu*, tj. jako jednu z variant vyjádřených v § 7 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie (výrobce nebo dovozce), s dovětkem „*paliva z biomasy, z biokapaliny nebo z bioplynu*“. Pokud městský soud připustil, že ve spojení s § 2 zákona o podporovaných zdrojích se znění § 7 odst. 5 téhož zákona mohlo jevit nejednoznačným, což následně vedlo zákonodárce k bližší konkretizaci uvedených ustanovení zákonem č. 131/2015 Sb. [„(v)ýrobce paliva, dodavatel paliva nebo dovozce paliva z biomasy, z biokapaliny nebo z bioplynu“], neznamená to bez dalšího, že aproboval argumentaci stěžovatele. Městský soud rekapituloval všechny námitky stěžovatele, přičemž použitím jazykové, systematické a logické výkladové metody dospěl ke správnému závěru, že interpretace sporného ustanovení stěžovatelem je nesprávná a nepřipouští uplatnění zásady *in dubio mitius*. Takový přístup soudu je ostatně v souladu s judikaturou Ústavního soudu, např. v nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. ÚS 33/97, Ústavní soud konstatoval, že „[n]eudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“ V nález ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1287/14, pak Ústavní soud uvedl, že „[p]ři výkladu a aplikaci

právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, v němž je třeba vždy nalézat i principy uznávané demokratickými právními státy.“ Obdobně lze poukázat na judikaturu zdejšího soudu, např. na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54.

[27] K námitce stěžovatele, že vyhláška č. 477/2012 Sb., nesmí ukládat povinnosti nad rámec zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě se žalovaný pohyboval zcela v mezích zákonného zmocnění a nikterak nepřipustně či nad jeho rámec z něj nevykročil. Ustanovení § 7 odst. 5 zákona o povolených zdrojích energie odkazuje na prováděcí právní předpis, kterým je právě vyhláška č. 477/2012 Sb., která specifikuje povinnosti upravené na zákonné úrovni a dopadá tak jednoznačně na stěžovatele jako výrobce paliva z biomasy.

[28] Stěžovatel sice nepopírá, že působí jako výrobce paliva z biomasy, zároveň ale zpochybňuje jemu určené zákonné povinnosti, přičemž pak v právě uvedeném spočívá slabina jeho argumentace. Od stěžovatele jako profesionála ve svém oboru se vyžaduje vyšší míra znalostí v tomto směru. Stěžovatel, který se zabývá zpracováním a dodávkami biomasy pro energetické účely od roku 2006, musel nepochybně vědět již podle druhu zpracovaných dřevin, že se nemůže jednat o cíleně pěstovanou biomasu a jeho prohlášení ve smyslu vyhlášky č. 477/2012 Sb. tak jsou neúplná a nepravdivá, v tomto ohledu neobstojí ani argument stěžovatele § 27 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích energie, který v posuzované věci není relevantní, anebo dle stěžovatele posouzení uvádění neúplných, nesprávných a přítěžujících údajů jako přítěžující okolnosti ze strany správních orgánů.

[29] Ke zbývajícím kasačním námitkám jako celku Nejvyšší správní soud uvádí, že v zásadě představují prosté popírání závěrů žalovaného a městského soudu a nepřinášejí žádnou otázku, která již nebyla v předchozím řízení přesvědčivě zodpovězena a uzavřena.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek městského soudu zrušit. Městský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu